

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) V. F., b) M. F.**, oba zast. JUDr. Vladimírem Muzikářem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 13, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) R. H., II) J. H., v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2019, č. j. 62 A 128/2017 - 53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2019, č. j. 62 A 128/2017 - 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Městský úřad Blansko, stavební úřad, rozhodnutím ze dne 12. 9. 2016, sp. zn. SMBK-26751/2016-SÚ/Ša, č. j. SÚ ZM 125/2016-33351/2016/Ša, zamítl žádost žalobců o povolení změny v užívání stavby garáže v rodinném domě č. p. X v L. na pozemku parc. č. X v katastrálním území L. na autodílnu - diagnostiku. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 3. 2017, č. j. JMK 50072/2017, sp. zn. S-JMK 172435/2016/OÚPSŘ, zamítl odvolání žalobců a uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Toto rozhodnutí o odvolání žalobci napadli správní žalobou, v níž se domáhali jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 62 A 128/2017 - 53, v jehož záhlaví označil jako předmět soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2017, č. j. MMB/0112153/2017, sp. zn. OUSR/MMB/0071377/2017.

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní se domáhali zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Osoby zúčastněné na řízení navrhly zamítnutí kasační stížnosti. K ní se žalovaný nevyjádřil.

a toliko při předložení správního spisu poukázal na nesprávné vymezení žalobou napadeného rozhodnutí v informaci o řízení, kterou obdržel od Nejvyššího správního soudu bezprostředně po podání kasační stížnosti. Toto označení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného kasačním soudem vycházelo z údajů uvedených v napadeném rozsudku.

II. Posouzení kasační stížnosti

[4] Nejvyšší správní soud při přezkoumání napadeného rozsudku shledal vadu uvedenou v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvržené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*. K této vadě musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti, i když nebyla v kasační stížnosti výslovně namítnuta.

[5] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 As 38/2004 - 55, publikovaném pod č. 1070/2007 Sb. NSS, dovedl, že jsou-li v záhlaví soudního rozhodnutí jednoznačně identifikováni účastníci řízení a rovněž správní rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu, nezpůsobuje obecné znění výroku (například „*Žaloba se odmítá.*“) nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V tehdy posuzovaném případě byl úkon správního orgánu, který byl předmětem soudního přezkumu, v záhlaví napadeného soudního rozhodnutí definován určitě, nezaměnitelně a srozumitelně a Nejvyšší správní soud jej shledal přezkoumatelným. Na tuto judikaturu navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2012, č. j. 2 Ans 12/2011 - 134, v němž zdůraznil, že „*výrok rozsudku tvoří jednotu s jeho záhlavím, ve kterém je třeba nezaměnitelně označit účastníky řízení a jeho předmět; pokud tomu tak je, pak obecně znějící výrok ‚Žaloba se zamítá‘ nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost rozsudku*“.

[6] V rozsudku ze dne 15. 2. 2012, č. j. 2 As 45/2011 - 64, Nejvyšší správní soud naopak zjistil, že v záhlaví usnesení krajského soudu nebylo jednoznačně individualizováno správní rozhodnutí, které bylo předmětem soudního přezkumu. Za této situace zdůraznil, že pouze při nezaměnitelné identifikaci účastníků řízení a přezkoumávaného správního rozhodnutí v záhlaví rozhodnutí krajského soudu je postaveno najisto, koho se řízení o žalobě týká a co je jeho předmětem. Pokud však krajský soud opomene napadené správní rozhodnutí takto vymezit a učiní tak až v rámci odůvodnění svého usnesení, jedná o procesní deficit zakládající nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 11. 2. 2014, č. j. 2 Asz 23/2013 - 34, a ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 As 43/2015 - 29.

[7] Také v posuzované věci nebylo žalobou napadené správní rozhodnutí v záhlaví rozsudku krajského soudu jednoznačně a nezaměnitelně identifikováno. Naopak bylo specifikováno zcela nesprávně. Z výroku rozsudku ve spojení s jeho záhlavím vyplývá, že krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 10. 3. 2017, č. j. MMB/0112153/2017, sp. zn. OUSR/MMB/0071377/2017, ačkoli uvedené označení ani datum neodpovídají rozhodnutí o odvolání, prvoinstančnímu rozhodnutí ani jakémukoliv jinému rozhodnutí, které jsou obsaženy v příslušném správním spise. Podle spisové značky a čísla jednání se navíc jedná o správní akt Magistrátu města Brna, který však v dané věci žádné rozhodnutí nevydal. Ve skutečnosti krajský soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2017, č. j. JMK 50072/2017, sp. zn. S-JMK 172435/2016/OÚPSŘ, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Blansko, stavebního úřadu, ze dne 12. 9. 2016, sp. zn. SMBK-26751/2016-SÚ/Ša, č. j. SÚ ZM 125/2016-33351/2016/Ša, jak vyplývá z příloženého správního spisu, žaloby i z argumentace uvedené v napadeném rozsudku.

pokračování

[8] Nesprávné označení správního rozhodnutí ve výroku, respektive záhlaví, soudního rozhodnutí je v přímém rozporu s požadavkem právní jistoty jeho adresátů. Ve světle citované judikatury, s níž se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje i v posuzované věci a od níž neshledává žádný důvod se odchýlit, je tedy napadený rozsudek krajského soudu nutně považovat za vnitřně rozporný a nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Tato základní vada řízení o žalobě brání posouzení dalších kasačních námitek. Teprve až po jednoznačné a nezaměnitelné identifikaci napadeného rozhodnutí správního orgánu ho Nejvyšší správní soud bude moci přezkoumat na základě případné nové kasační stížnosti.

III. Závěr

[10] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení bude vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení krajský soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu